

Sám nevitán přicházím otrhán, mám jen loutnu a v zádech moc ran
.

Co tak kráká ta černá vrána? Zítra vdává se Juliana!
Kvůli ní já jsem světa šel díl, celá léta jen o návratu snil.

Hej, poutníku, nevěš se na kliku! Julianu zná mnoho chasníků.
Zapomeň na to, že's ji měl rád, radši hrej a pak do stáje jdi s
pát.
A já vzbudím tě časně zrána, růžovější než Juliana.

Musel jsem jít jménem krále se bít; pro můj klid měl jsem Julia
nin slib.
Vyhrál král, který proti nám stál. Já mu hrál, on mi život daro
val.
Povídám králi: "Sliby stárnou; chtěl bych domů za Julianou".

Jen nezoufej, veselejší nám hrej, víno pij, dál už nevzpomínej.
Takových, jako Juliana, mnohem víc je než rosy zrána.
K vínu dám já ti krajíc bílý; hladem dlouhým jen smutek sílí.

Slast rudých vín, vonný chléb, na něm kmín, láká poutníka blíž
za komín.
Zítra ke zvonům připojím rým, až ty vůně, co v komíně jsou, sní
m.
Rozloučím se a půjdu zas dál, kdo by o lásku falešnice stál.

Zvon krásně hrál, s loutnou stál opodál, kdo byl v průvodu, kaž
dý se smál.
Nikdo z hostů už, jak to bývá, neuslyšel, co poutník zpíval.
Možná plakal, snad se usmíval, pak se vydal, kam zrovna vítr vá
l.